

BEKLE BENİ

Donna Fletcher

Çeviri
Gülçin Yaman

©psilon®

1

Kuzey İskoçya, 1500 sonları

Daireler çiziyordu. Küçük kollarını iki yana açmış, incecik yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeye döndükçe dönüyordu. Durduğu zaman başı dönmeye devam etti ve verimsiz bozkır gözlerinin önünde dans etmeye başladı.

Neşeyle gülümsedi ve küçücük ellerini dans sona erene kadar çırdı, sonra kır çiçekleri bulmak için koştu. Sarı olanlar çok güzeldi ama en çok mor renkte olanları seviyordu. Bu güzel renk onun gözleriyle uyumluydu, en azından annesi birlikte çiçek topladıkları zamanlar hep öyle derdi.

Bir an kaşlarını çattı. Keşke annesi de bugün onunla birlikte olabilseydi, yapacak çok fazla işi vardı. Üvey babası Calum Tannach, ondan annesine yardım etmesini beklemesine rağmen, annesi genelde kızını gezinmesi için dışarı gönderir, hatta kocasının öğrenemeyeceğinden emin olduğu zamanlarda o da bu gezintilere katılırdı.

Bugün annesi onu özellikle dışarı yollamıştı, çünkü bugün özel bir gündü. Bugün onun doğum günüydü. Artık sekiz yaşındaydı.

Küçük yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. Annesi onu, doğum gününü üzümlere heba etmemesi için yollamıştı. Gününün çok eğlenceli geçtiğini duymayı umuyordu.

Etrafta çiçek toplayarak dolaşmaktaydı. Bu çiçekler annesini gülümsetebilirdi. Annesi çok sık gülümsemezdi. Keşke gülümseyebilseydi ama genelde yapmazdı fakat şimdiye kadar çiçekler onu gülümsetme konusunda hiç başarısız olmamışlardı.

Bir anda durdu ve gökyüzüne doğru baktı. Yoksa bir fırtına mı geliyordu? Hava çok bulutlu ve griydi. Sonra uzaktan bir gürültü duydu ama bu sefer ayaklarının altında yerin de titrediğini hissetti. Biraz tökezledi, yine de çiçeklerini sıkıca tutuyordu. Bu sırada gözlerini bozkırda görebildiği en uç noktaya dikmişti.

Bir an sonra uzaktaki küçük siyah noktaları fark etti. Gözlerini ovdu ancak noktalar hâlâ oradaydı ve gittikçe büyüyorlardı.

Savaşçılar! İçten içe çılgın attı, onların yağmacı klanlarının savaşçıları olmalarından korkuyordu. Hemen ona öğretilen şeyi yaptı ve kaçtı.

Küçük ayaklarının altındaki sarsıntı güçlenirken incecik bacakları daha da hızlı koşmak için çabalıyor, bu sırada çiçeklerini sımsıkı tutuyordu. Kendine, "Devam et, sakın arkana bakma," diyerek telkinde bulunuyordu ama korkusu onu, omuzlarının üzerinden kaçamak bir bakış atmaya zorluyordu. Sonunda hızla yaklaşan savaşçıların korkusu tökezlemesine sebep oldu.

Yana doğru sertçe düştü ve içgüdüsel olarak, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde emekleyerek savaşçıların yolundan uzaklaştı.

Yer şiddetle sarsıldı ve atların homurtulu sesleri havada titreşti. Zavallı küçük kız atların yollarından kaçmaya çalışırken, menekşe rengi gözleri yaşlarla doluydu.

Bir anda, bir güç onu yerden kaldırdı, havaya savurdu ve kendini iri bir savaşçının kucağında bulmasına neden oldu. Savaşçı onu sıkıca tutarken atını güç bela yavaşlattı.

Küçük kız şaşkınlıkla dolu bir sessizlik içindeydi, adanmış bakmamış olmasına rağmen hareket edemeyecek veya konuşamayacak kadar korkuyordu. Savaşçıyı ilk defa baktığında onun şeytanın ta kendisi olduğunu düşündü. Bu tanım onun kapkara gözlerine, karanlık kıyafetlerine, acımasız bakışlarına ve hiddetine nasıl da uygundu.

“Bak,” diye emretti adam, onun küçük çenesini tutup başını zorla çevirirken.

Kız korkudan titremeye başlamıştı. At, kuzey denizine bakan sarp kayalıkların hemen yanında duruyordu.

“Aşağısı senin gideceğin yer.”

Küçük kız bunun düşüncesiyle titredi. Gözlerinden yaşlar teker teker düşerken artık sağanak halinde yanaklarından aşağı inmeye başlamışlardı. Bir savaşçının onu öldürmesinden öte, annesini bir daha göremeyeceği için üzülüyordu. Bir şey söylemeli mi yoksa söylememeli mi emin olamadan bir an savaşçıyla göz göze geldi ve onu tanıdı. Caithness Kontu Lord Tavish Sinclair’in en büyük oğlu, korkusuz savaşçı Cavan Sinclair idi.

Savaşçı, küçük kızını kaldırıp attan aşağıya, yere bıraktı. Yüzünü onun küçük yüzüne yaklaştırdı, o kadar yakındı ki adamın sıcak nefesi konuşurken kızın burnunu gıdıkliyordu.

“Adımlarına dikkat et küçük kız. Gelecek sefer, seni kurtaracak kimse olmayabilir.”

Honora, bu sözler zihninde yankılanırken uyandı. Neredeyse on iki yıldır, sürekli bu rüyayı görüyordu. Kollarını başının üzerine kaldırıp derin bir nefes aldı, rüyanın aklından uçup gitmesini bekledi. Bugünden itibaren artık geçmişini düşünmemeliydi. Bugün onun gelecek yaşamı başlıyordu. Bugün onun düğün günüydü.

Yün yatak örtüsüne yeniden sarıldı, güneş doğmak üzereydi ve belki yüzüncü kez, yaptığı şeyin doğru olup olmadığını sorguladı. Sorun neydi? Bu seçim onun değildi. Babası bu evliliği onun için ayarlamıştı; onun söz hakkı yoktu.

Hiçbir zaman bir Sinclare ile evlenmeyi düşünmemişti. Aslında iki yıl önce de yine hiç aklından geçirmediği bir Sinclare ile evlenmesine ramak kalmıştı. Üvey babası Calum Tannach’ın onun için hep farklı düşünceleri olmuştu. Lord Tavish Sinclare’e kızını, oğlu Cavan için eş olarak teklif etmek için yanaşmıştı. Calum kızının erdemlerinden ve gelecekteki Lord’a itaatkâr ve saygılı bir eş olarak nasıl hizmet edeceğinden bahsedip durmuştu. Üvey babası onu yetiştirirken birçok kez kaba kuvvete başvurduğunu ve kocasının da bunu gerekli gördüğünde kızının hiç karşı koymayacağını yinelemişti.

Haklıydı. Calum Tannach, annesiyle evlendiğinde üvey kızını soyadını alması için zorlamış ve Honora’nın hatırlamak bile istemediği kadar çok onu dövmüştü.

Honora babasına karşı koyamamış ve Cavan ile evlenmeyi reddedememişti ama neden sonra müstakbel kocasının kendisiyle evlenmek istemediğini öğrendiğinde ra-

hatlamıştı. Genç adam, onun bir eşte bulunmasını istediği kuvvet ve cesareten yoksun olduğunu öne sürmüştü. Üvey babası bu duruma çok kızmış ve elbette bu hayal kırıklığının acısını üvey kızından çıkarmıştı.

Kuvvet ve cesareten yoksun? Cavan Sinclare için yeterince iyi olmadığını öğrendiği gece, üvey babasından dayak yerken artık bunların hepsine sahip olmuştu. Üvey babası, bütün gece onun ne kadar değersiz olduğunu ve iyi ki annesinin beş yıl önce öldüğünü ve bu sayede öz kızının ailesine getirdiği bu büyük utanca şahit olmadığını söyleyip durmuştu.

Honora hep onun babasından kaçmasına yardım edebilecek bir âşık bulmayı hayal ederdi. Fakat Calum Tannach'ın, kızını kendi seçtiği kişiyle evlendirmek üzerine planları vardı ve bu yüzden kızının sürekli saf ve temiz kalmasından bahsedip dururdu. Honora ona söyleneni yapmıştı ve bu, onun için çok da zor olmadı, çünkü hiçbir erkek ona ilgi göstermemişti. Bu arada, iyi bir adamla evlenebilmeyi istemiş ve bunun için birçok kez dua etmişti.

Duaları kabul olmuştu ve tuhaftır ki bir Sinclare ile evleniyordu. Bir yıl kadar önce, kuzeyin barbar klanlarından birisiyle yapılan bir savaş sırasında, Cavan Sinclare ve Sinclare kardeşlerin en küçüğü Ronan esir düşmüştü. Geride kalan kardeşler Artair ve Lachlan ise onları bir türlü bulamıyordu. Artair ve Lachlan kabul edemeseler de çoğu kişi onların yaralanmış, hatta ölmüş olduklarına inanıyordu. Buna rağmen onlar kardeşlerini bulup eve geri getirmek niyetindeydiler.

Bu durumdan istifade eden Calum Tannach, Tavish Sinclare'e yanaşarak yakında Sinclare ailesinin başına geçecek olan Artair ile Honora'nın eş olması konusunda tek-

lifte bulunmuştu. Artair'in tek şartı vardı: Önce Honora ile tanışacak, sonra karar verecekti. Üvey babası bu fırsatı da değerlendiremezse pişman olacağı konusunda kızını sert bir şekilde uyardı.

Honora, Artair ile bir araya geldiklerinde ne yapacağını bilmediğinden -ve daha önce herhangi bir erkekle deneyim sahibi olmadığından- şaşkındı. Artair oldukça uzun boyluydu ve vücudu çok iri olmasa da kollarındaki kuvvet, iri pazularından ve şişmiş damarlarından açıkça belli oluyordu. Ayrıca hakkını vermek gerekirse çok da yakışıklıydı. Onun erkek kardeşi Lachlan her zaman ailenin en yakışıklı kardeşi olduğunu ve kadınların gözdesi olduğunu iddia ederdi fakat herkes biliyordu ki -Lachlan'ın yanında söylenmemesine rağmen- kardeşler arasında en yakışıklısı Artair idi.

Koyu kahverengi gözleri onun çarpıcı özelliklerinden biriydi ve güneş ışığı altında kızıl gölgeler taşıyan uzun saçları da bu görkemle uyum içindeydi. Sesi oldukça toktu ve kendinden emin bir duruşu vardı. Honora onun gözlerinde adalet ve dengeyi gördü; onunla konuşurken şaşkınlığı uçup gitmişti.

Öncelikle Honora'ya bu evliliğe razı olup olmadığını sordu. Sesinin kendisine ihanet edeceğinden korkan Honora, evet anlamında başını salladıktan sonra, Artair karısı olacak kişiden neler beklediğini anlattı.

“Yeminlerimizi onurlandır, sözüme saygı duy, bana oğullar ver ve ben de ayınsını senin için yapayım ve seni her zaman tehlikelerden koruyayım.”

İşte bu Honora'yı etkileyen en önemli şeydi. Artık üvey babasından korkmasına gerek olmayacaktı. Ondan kurtulacak ve kendisinin her zaman güvende olmasını sağla-

yacak bir adamla evlenecekti. Bu, umduğundan çok daha fazlasıydı ve onun koşullarını gülümseyerek kabul etti.

Aylar geçtikçe, müstakbel kocası hakkında daha fazla şey öğrendi ve onun gerçekten sözünün eri, güvenilir ve becerikli olduğunu anladı, dahası ona karşı çok da nazikti. Ne gürültücüydü ne de sarhoş olana kadar içki içiyordu. Oldukça sık gülüp eğlenmesinin yanında, ailesindeki ve klanındaki görevlerini büyük bir ciddiyetle yürütüyordu. Honora onun kendisi için de iyi bir koca olabileceğini umuyordu ve sonunda düğün günü gelip çatmıştı.

Kapı açılmadan önce çalındı ve Addie Sinclare -Artair'in annesi- endişeli ve heyecanlı hareketlerle odaya girdi.

“Güneş doğdu,” dedi gülümseyerek. “Ziyafet hazırlandı, büyük salon donatıldı ve şimdi de gelinin hazırlanma zamanı.”

Honora yataktan kalkmak için doğruldu. Addie Sinclare onu ilk tanıştıkları andan beri korkutuyordu. Bu yaşlı kadın sert veya huysuz biri değildi, aksine yalın bir şekilde güzel, kendinden emin ve güçlüydü. Honora onun bu güçlü karakterini kıskanıyordu.

“Hayır, hayır. Orada kal,” dedi Addie ısrarla, üzerini iyice örterek. “Hazırlığın önemli kısmı, büyük gün için dinlenmektir.”

Müstakbel kayınvalidesi şaşırtıcı güzelliğiyle gülümse-di. Elli yaşını geçen biri için çok az sayılabilecek çizgiler barındıran dar yüzünü, omuzlarına inen ve nadiren gri tellerin olduğu lüle lüle kızıl saçları çevreliyordu. Vücudu oldukça ince ve boyu da Honora'dan yaklaşık dört parmak uzundu. Dikkat çekici bir kadındı ve Honora onun çevresine yaydığı gücün en azından bir parçasına sahip olabile-meyi diliyordu.

“En az bir saat dinlen, ardından güzel bir banyo yap, sonra saçını yaparız ve giyinirsin, evlilik yemini için hazır olursun... sonra da,” dedi ve derin bir nefes verdi, “kutlama zamanı ve tören muhteşem olacak.”

“Çok şanslıyım,” dedi Honora.

Addie gülümsedi. “Bu kadar güzel ve nazik bir geline sahip olduğu için asıl oğlum çok şanslı.”

Şimdiye kadar ona kimse güzel ve nazik dememişti. Kendisini gösterişsiz ve çirkin buluyor, diğerlerinin de onun hakkında böyle düşündüğünü sanıyordu.

Honora, Addie'nin koyu yeşil yün tuniğinin onun gözlerinin yeşilini daha çok ortaya çıkardığını düşündü, ayrıca altındaki soluk yeşil keten kumaşı gösterecek şekilde elbisenin kollarını da kıvrıyordu - bu kadın, her zaman her şey için hazır durumdaydı. En büyük dileği; bir gün bu kadar kendinden emin ve karşısına çıkan her durumla yüzleşebilecek kadar kararlı olabilmektir.

Saatler geçerken, Honora kendini hiç olmadığı kadar şımartılmış hissediyordu. Addie, Honora'nın düğünden önceki gecesini Sinclare'lerin yanında kalarak geçirmesi konusunda üvey babasına ısrar etmişti. Babası kendisine de özel bir oda hazırlanacağını öğrendikten sonra bu duruma hiç karşı çıkmamıştı.

Honora, Calum'un ona herkesin önünde el kaldıramayacağını biliyordu. Onun cezasını her zaman yalnızken verirdi ki bugünden sonra artık onun tokatlarından korkmasına gerek kalmayacaktı.

Kocasını onu her zaman koruyacaktı.

Endişe yakasını bırakmıyor olsa da bu güven hissi, evlilik yemini öncesindeki hazırlıkta ona güç veriyordu. Kendi kendine, “Ne ters gidebilir ki?” diye sordu. Sinclare kla-

nının bir sonraki lideriyle evlenmek üzereydi. Evlilik için tüm hazırlıklar tamamlanmış ve Sinclare mührü basılmak üzere hazırlanmıştı. Bugün o da bir Sinclare olacaktı.

Birkaç saat sonra, Addie gözündeki yaşı silerek, “Sen bulunmaz bir güzelliğisin,” dedi.

Honora hayatında ilk defa kendini güzel hissetti. İpekten, göz alıcı süslemeleri olan mor kadife elbisesi göğsünden ayaklarına kadar genişleyerek iniyordu. Aynı menekşe rengi ipek, elbisenin incelen korsaj kısmını örtüyor ve bileklerine kadar iniyordu. Mor kır çiçekleriyle süslenmiş zümrüt yeşili bir taç, ortadan ikiye ayrılarak beline kadar dümdüz inen saçlarının üzerinde dinlenircesine duruyordu. Yanakları duyduğu heyecandan pembeye dönmüştü ve dar dudakları üzerine çiy düşmüş bir gül kadar parlaktı.

Derin bir nefes aldı ve müstakbel kayınvalidesini takip etti. Addie üzerine şimdi de biçimli vücudunu saran koyu kırmızı kadife bir elbise giymişti ve Lord Tavish Sinclare ile yan yana geldiklerinde, ikisinin birbirlerine ne kadar mükemmel uyum sağladıklarını ve aralarındaki aşkı fark etti. Aynısını kendi evliliği için de umut etti.

Büyük salon, mumlarla ve hararetle bir ateşle aydınlatılmıştı. Yaprakları üzerinde meyveler, masalar ve çardağı süslemek için kullanılmıştı. Masalar bira ve şarap fiçileri, ekmek ve meyve tabakları, lezzetli etler, yahniler ve turtalarla doluydu. Klanın bütün erkekleri büyük salonu doldurmuştu ve içerisi kadar kalabalıktı ki kimileri oturacak yer bulamamıştı.

Bakışları sonunda Artair’i buldu, müstakbel kocası ona gülümsedi ve ona doğru yürüdü. Siyah ve koyu yeşil tartanı içinde nasıl da yakışıklı görünüyordu. Saçları yeni yı-

kanmış gibi parlıyordu ve koyu yeşil mintanı dirseklerine kadar kıvrılmış, kaslı kollarını vurguluyordu.

Artair ellerini ona doğru uzattı ve Honora tereddütle tuttu. Ellerinin tutulmasına ve öpülmeye alışması gerekiyordu; şu anda, ilk kez Artair ile paylaşacağı duyguları düşünmek bile istemiyordu.

“Ben çok şanslı bir adamım,” dedi Artair onun ellerini sıkarken.

Onların kenetlenmiş ellerine hafifçe dokunan Addie, “Bu sabah, ben de ona aynısını söyledim,” diye ekledi.

“Honora çok şanslı,” dedi Calum Tannach onlara katılarak.

Honora üvey babasından uzaklaşarak Artair’a doğru bir adım attı, onun kavrayışı hoşuna gitmişti. Üvey babası banyo yapmış olmalıydı, omuzlarına kadar gelen gri saçları ıslık ıslık parlıyordu. Ayrıca Sinclair’lere has renkleri olan tartanı da giymişti ama ne yaparsa yapsın, her zaman iğrenç ve aşağılık bir adam olacaktı.

“Onun size layık saygılı ve itaatkâr bir eş olacağından eminim,” diye böbürlendi Calum. “Onu böyle yetiştirdim.”

“Bu konuda hiç şüphem yok Calum,” dedi Artair. “Ama az sonra benim karım olacak ve artık sizin gözetiminizden çıkacak.”

“Evet, şey-fakat- ”

“Tören başlasın,” diyerek araya girdi Tavish ve herkes onu çardağa kadar takip etti.

Honora, üvey babasının kızgın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Üvey babasının bu evlilik sayesinde iyi bir pozisyona gelmeyi umduğunu biliyordu. Ona bu evlilik

karşısında iyi bir ödeme yapılmasına rağmen, çok daha fazla istediğinin de farkındaydı. Kızının karşılığında daha fazla para ve güç kazanmayı ummuştu.

Lachlan törene katıldı ve Honora'ya coşkulu bir öpücük verdi. Artair'in göğsüne hafifçe vurarak, "Küçük kız kardeşim, eğer o problem yaratırsa bana gelebilirsin," diye ekledi.

Honora başını hafifçe sallayarak gülümsedi. Lachlan'ı çok iyi tanımıyordu. O genelde köy dışında başka yerlerde olurdu ve bu seyahatlerin çoğu bir kadınla alakalıydı. Kabul etmeliydi ki Lachlan'ın koyu renk gözlerinde, kadınların dikkatini çeken ve alakasına neden olan bir şeyler vardı. Kendisi bunu fark ettikten sonra, onunla göz temasından mümkün olduğunca kaçınır olmuştu.

"Kendine bir eş bul," dedi Artair yüksek sesle gülerek. "Bir dakika, sen bir eş istemiyordun yoksa kimse sana sahip olamayacak mı?"

İki kardeşin birbirleriyle şakalaşmalarına alışması zaman alıyordu ama öğreniyordu işte. Herkesle beraber hafifçe gülümsedi, bu da masum şakalaşmalarından biriydi.

Lachlan, "Beni herkes istiyor," dedi sırtarak ve yerine geçti.

Herkes yerini aldı, ağırbaşlı rahip öne çıktı ve tören başladı. Honora'nın beklediğinden daha hızlıydı tören ya da Artair'in karısı olacağı için heyecanlandığından öyle gelmişti. Şu anda tek bildiği midesinin altüst olduğuydu, akşam ziyafetteki lezzetli yiyecekleri yiyebileceği hakkında şüpheleri vardı.

Nefesini tuttu ve artık evli olduklarını belirten o son sözleri bekledi, onlar da rahibin dudaklarından döküldüğü anda neredeyse derin bir iç çekecekti ki bir anda salonda

yankılanan bir ses, herkesin aynı anda arkasına dönmesine ve sesin geldiği yere bakmasına sebep oldu.

Kapı gürültüyle açıldı, sonbaharın keskin rüzgârlarının havalandırdığı tozların arasında bir yabancı kapıda duruyordu. Yüzünü gizleyen uzun siyah bir pelerin giydiğinden, kim olduğunu anlamak imkânsızdı.

Amansız rüzgâr mumların çoğunu söndürdüğünde bile yabancı kapıda durmaya devam etti.

Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Törendeki herkes, yüzünü göremedikleri başlıklı yabancından korkuyor gibiydi.

Tavish Sinclare, oğullarını yanında bırakıp bir adım öne çıktı. “Burada ne işin var yabancı?”

Yabancı başlıkla örtülü kafasını hafifçe salladı ve Sinclare klanının liderine doğru yavaşça yürümeye başladı.

Artair ve Lachlan bellerinde duran kılıçlara davranmakta geç kalmadılar. Fakat Tavish hiçbir hamlede bulunmadı; başı dik, gururlu ve korkusuzdu.

Honora nefesini tuttu. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Annesinin öldüğü gün hissettiklerinin aynısını hissediyordu. O gün de bozkırdan eve doğru koşarken hayatının tamamıyla değişeceğini biliyordu.

Yabancı, Tavish Sinclare’ın tam önünde durdu ve başlığını kafasından çıkardı. “Sonunda eve döndüm baba.”